

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΔΕΡΦΗ ΜΟΥ

Γ.

'Αγαπημένη μου,

"Θθελα δὰ ἐγώ ἔχτες νὰ σὲ υπερασπιστῶ μὲ τὴν καρδιά μου, μὰ φορήθηκα τὶς θεῖες, ποὺ θὰ λέγανε πάλι πὼς ἐγὼ σὲ δασκαλείων. Γιατὶ, θαρρεῖς πὼς δὲν ἔβλεπα τὴν ἀγωνία σου, νὰ τὶς πείσεις πὼς στὴ φιλονευκαία σου μὲ τὸ Μίμη εἶχες ἐσύ τὸ δίκιο; Μὰ τὶς θὲς δπως σοῦ λέω καὶ παραπάνω, ποὺ τὶς φ βῆθηκα αὐτὲς τὶς φριχτές μας θεῖτος. "Ομως καὶ οὐ πάλι, δίκιο τῷρα ζητᾶς σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα ἀπὸ τὸν ξένον οὐ δὲ τὸν ἄλλο; Αὲς σαζεῖς τὶς δουλειές σου μονοχή σου καὶ νὰ σωποίνεις; Τὶ τὶς θές; Τἄχεις μὲ τὸ Μίμη. Ήερίμενε νὰ βραδιάσει, νᾶρθει ἐκεῖνος στὸ σπίτι, γὰρ καθήσεται στὸ σαλονάκι σας τὸ ρόζ, καὶ τότε κάρε του τὸν ἰδίον τὰ παράπονά σου. Φόρεσε καὶ καρμιά τουαλεύτρα φιλόβρεση, χτένισε τὰ μαλλιά σου δπως σοῦ πηγαίνουν καλύτερα, γίνουν δσο μπορεῖς πιὸ δμοφθη καὶ πάσικος νὰ φανεῖς φριχτά λυπημένη. "Οχι θυμωμένη δμως, αὐτὸ τὸ μέσον, παιδὶ μου, εἰς αι γὰρ τὶς πονηρὰς γυναῖκες, κ' ἐσύ, ἀγαπημένη μου, μόνο λγω λιγο πεισματάρα εἶσαι..."

Λοιπὸν θάρρει δ Μίμης, σοβαρὸς, καὶ ὑμίλητος. Φυοικά θὰ θυμάται τὰ μεσημεριανά καὶ θὰ μπεῖ δπων εἶσαι... "Ἐσύ βέβαια θὰ κάθεσαι καὶ θὰ ζητεῖς τὸ κεφάλι σου μὲς στὰ χέρια σου, στὰ δμοφρότατα χέρια σου, ἔτοι ποὺ δ Μίμης νὰ σὲ δεῖ δηλη τὸ θάσον αὐτοῦσσεις ἀπὸ τὴν πόρτα. Δηλαδὴ θὰ δεῖ τὴν ρόμπια σου τὴν ρόζ μὲ τὶς πολλὲς γιαντέλλες καὶ τὰ κοντά μανήκια, τὸ κεφάλι σου τὸ σγουρό, τὰ μπρατσάκια σου τὰ χιονάτα. Τὶ θὰ συμβεῖ τότε; "Ετοι ποὺ θάσαι δμοφθη, καὶ δπως δ Μίμης ἔρχεται ἀπὸ τὶς τόσες δασκήμιες καὶ πεζήτες τῆς ζωῆς, καὶ δπως θὰ φαίνεσαι λυπημένη λυπημένη, καὶ δηλη δηρά μέρα καθόδουν ἔτοι διαφργόρητη, κατάκλειστη μέσοι, δλο μὲ διενυκλίζοντας στὸ νοῦ σου τὶς σκηνὰς τοῦ μεσημεριοῦ, καὶ ποὺς ζέρει, ἀμφιβάλλοντας ἀν δ Μίμης θὰ σ' ἀγαπᾶ ἀκόμα (νὰ εἶσαι βέβαιη δλα αὐτὰ θὰ περάσουν ἀπὸ τὸ νοῦ του, σὰ θὰ σὲ δεῖ ἔτοι δμοφρη — δμοφθη πρῶτα δλα, σημειώσει το, παιδὶ μου — εἶραι φοβερό, μὰ τὶ νὰ κάμομε, ἔτοι εἶναι) δη πρῶτη του κίνηση θάναι νᾶρθει μὲ σοῦ χαδέψει ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι... δχ... δχ... περάστα θὰ κάμαι δηθεν τὸν ἀδιάφορο τρυφερό... «Μὰ πῶς κάθεσαι ἀδῶ μὲς στὸ ρεῦμα νὰ κενώσεις;...» Καὶ πάσι νὰ κλείσει τὴν

πόρτα. Τῷρα ἔρχεται καὶ καθίζει κοντά κοντά σου (σὰ νὰ μὴν εἶχε δλλο μέρος στὸ τριβάνι). «Μὰ ἀλήθεια, εἶσαι ἀκόμα κακιωμένη μαζί μου;»

— Αὲν εἶμαι κακιωμένη, Μίμη, εἶμαι μόνο λυπημένη...

Καὶ θὰ τὸν δώσεις νὰ καταλάβει πῶς ἀν λυπή θηκες τόσο, εἶτανε, δχι γιατὶ εἶπε κείνος κάτι τι ποὺ σὲ πείραξε: "Οοοχι γι' αὐτό! Εἶναι γιατί, ἐνῶ θὲς νὰ κάνεις πάρτα, μόνο δι τι θέλει, δὲν τὸ κατορθώνεις καὶ τὸν στενοχωρᾶς..."

— "Αγαπημένη μου . . . π.τ.λ.

Στὸ Θεό σου ἀδῶ μέσα, τὶ γυρεύουνε οἱ θεῖες μὲ τὶς σοφὲς καὶ περίσσεις συμβουλές τους;

«Παιδὶ μου, δι τι πεῖ δ ἀντρας αὐτὸν εἶναι! Γιατὶ ἐκεῖνος εἶναι δ κύριος καὶ δ ἀδέντης στὸ σπίτι»... Καὶ ἔρχουνται τὰ χρόνια ποὺ οἱ γυναῖκες βγαίνουν δξω μὲ φερετές, καὶ τὶς κλειδώνουν οἱ ἀντρες τους, καὶ πέργουν τὸ κλειδί καὶ πον, (σημ. δική μου) τόσο εἴτον α' ἐνέργεια οἱ δινεμόσηνες καὶ δλα τ' ἄλλα μέσα τῆς συγκουνωνίας, τῶν μέσα μὲ τοὺς δξω...

Κι αὐτὰ δσον ἀφορᾶ τὸν τρόπο ποὺ θὰ κανονίζεις τὶς δοσοληφίες σου μὲ τὸν ἄντρα σου.

Τῷρα, δη ἐπιμένεις μολαταῦτα νὰ ζητᾶς δίκιο, οὐν λέω πῶς: Τὴ στιγμὴ ποὺ δ Μίμης δ δικός μου μοῦ κάνει παρατήρηση, ἐπειδὴ ἀντὶ νᾶρχομε στὸ τραπέζι κομπόστα ἔχομε κρέμα, ποὺ ἐκεῖνος δὲν τὴν δ γατᾶ (ξέρει δμως πὼς ἐγὼ τρελλούνομαι), σίγουρο εἶναι πὼς μ' ἀγαπᾶ πολὺ λγώτερο ἀπ' δσο χρειά ζεται. Βέβαια, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἔχει ἐκεῖνος τὸ δίκιο, ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾶ τὴν κρέμα, στοιχειώδηκο κρέμος μοι εἶναι νὰ τοῦ κάμω τὸ χοτήρι του. Μὰ τάχα, κ' ἔδω ναι δ κάμπτος, δὲν εἶναι δική του στοιχειώδηκη ἀπόδειξη ἀγάπης, νὰ παραβλέψει σ' ξένα τόσο μου παραμιμόρο γοῦστο;

Καὶ νά, γιατὶ εἶχες ἵκιο χτές, δπως θάρχομε δι πιο πάντα ἔμεις οἱ γυναῖκες κάθε δρόμο ποὺ δὲν θελούμε νὰ δεῖξουμε πῶς: "Άλλο ἀγάπη, καὶ ἄλλο Γενιτσαρισμός.

Σὲ φιλῶ
ΠΕΤΡΟΥΛΑ

ΑΡΧΥΡΗ ΕΦΓΑΛΙΩΤΗ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2
ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ληψη — ροχοκίκαλα λαστιχένια, χέρια βρώμικα καὶ νύχια μαύρα, υγριμένα μὲ γάντια, κεφάλια γερά καὶ λογικότατα, δπου ταχτοποιημένες σὲ συρτάσια μ' ἐτικέτες, γιὰ νὰ τοὺς είναι πιὸ πρόχειρες, βρίσκουνται δλεις οἱ πρόληψεις κ' οἱ πόζες καὶ οἱ μικροπέπειες καὶ κουτοπενηρίες τῶν τίμιων καὶ πραγτικῶν ἀνθρώπων

— Μιὰ φιγάλα!

— Κύριε Πρόεδρε, βρέχει!

— Βρέχει, βρέχει. Χιχιχιχ!

— Οὐ καημένοι! λίγο ἀκόμα καὶ τελειώνει!

ε Υπάρχουνε μέσω μας κάποιες ἰδίες καὶ κάποιοι ρυθμοί τόσο παγκόσμιοι καὶ τόσο δικοί μας, ποὺ καὶ ἀν δὲν τοὺς βλέπομεν ἀκόμα νὰ θριαμβεύουνε, νοιώθομε πώς δὲν είναι δυνατὸ παρά νὰ νικήσουνε, γιατὶ κάποιος βαθιά, τολύ βαθιά μας λέει, πὼς οἱ ἰδιαι ποὺς ποὺ κυβερνοῦνται κ' ἐναρμονίζουν τ' ἀστρα, κυβερνοῦν κ' ἐναρμονίζουν τὶς καρδιές, ἡ ἐλέη ποὺ τραβᾶ τὸν δρισμένον χντρα στὴν δρισμένη γυναίκα, ἡ ἐλέη ποὺ τραβεῖ μιὰ καρδιά την ἀλλη, είναι μέρος μόνο, κομμάτι μόνο, τῆς παγκόσμιας ἔξης ποὺ τραβᾶ τὴν Γῆ στὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο στὸν Ηρακλῆ. Ο Νεύτωνες τῶν ἀστρων βρέθηκε, τῶν καρδιῶν δὲν ἦρθεν ἀκόμα. Μὰ θέρθει...

— Δὲ μού λές τὶ δέντρο κάνεις τὸ στάρι!

'Η φωνὴ τοῦ χτηνιάτρου ἔσκυψε μὲς στὴ μέση τὸ λόγο τοῦ Ορέστη, κ' ἔνα βουητό ἀπὸ συγκρατημένα γέλοια καὶ βρισκεῖς ξέσπασε. 'Ο Ορέστης ἀνήσυχος ἔστρεψε τὸ βλέμμα του νὰ δεῖ τὶ τρέχει, τὶ εἴπανε, κατέτι ωτήσεις κάπαιος, ίσως καμιάν ἀπόριχ, κ' ἐπρεπε ν' ἀπαντήσει, νχ μὴν ἀφήσει καριάν ἀστάρεια στὸ λόγο του καὶ νχ προχωρήσει. Μεζέψε δλη του τὴν δύναμην δ κ. Πρόεδρος γιὰ νχ κρατήσει τὰ γέλοια καὶ σίμωσε τὸν Ορέστη καὶ τούπε: — Τίποτα... τίποτα, κύριε 'Αστεριάδη! ἔξακολουθήσκετε, παρακαλῶ...

Κ' η Χρυσούλα ταραγμένη ἔσκυψε στὸ Γοργία ποὺ διαβάζει συλλογισμένος δίπλα στὸ δάσκαλο καὶ τόνε ρώτησε:

— Κύριε Γοργία, τὶ εἴπανε, ξκούσατε; Κύριε Γοργία...

Καὶ τὸ ἀγαθὸ γερονττάς επήκωσε τὸ ζερωμένο πρωσπάκι του καὶ ρώτησε:

— Τὶ εἴπανε; τὶ εἴπανε; Ποιός ζέρει! Ποιός ζέρει!...

Κ' ἔσκυψε πάλι ἀπάνω στὸ βιβλίο.

Ο Ορέστης ξακολουθήσκε τῷρα ήσυχος καὶ ἀτάρχος καὶ θεῖκα ἥλιθιος.

ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΕΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΣ ΓΥΡΙΣΜΟΣ

· Ήχτρος τῶν δλων ἔγεινα καὶ μισησα
Κάθε γυναικείο μέτωπο, καθε ξανθὸ κεφάλι,
Τὰ πάντα μάταια τάχρια καὶ φεύτικα κ' ἐπίσουλα
Μέσ' στοῦ χειμῶνα τῇ βρετανίαν ἀπελπισιά καὶ ζάλη.

· Όμως ὡς ἔσφινος πρόσβαλε τὸ μέγα τὸ χαμόγελο
Κι ὡς ἐπρασίνεις δρυμός, δ κάμπος, τ' ἀκρογιάλι,
· Όλα τὰ ξαναγάπτησα μὲ γόημα πιὸ βαθύτερο
Κι ὅλι γιὰ δεύτερη, φορά τὰ λέπτεψα καὶ πάλι.

ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟ ΠΥΡΤΙ

Δὲν έρθα στὸ πανάρχαιο, στὸ μετανωνικὸ^ν
Τὸ γκρεμισμένο τὸ πυργί, τ' ἀνάμπτορο παλάτι
Νὰ ονειρευτῶ τῆς δέσποινας τὸ λυρικὸ τ' ἀνάστημα,
Μηδὲ τὸ σιδερόφρουγκον ἴπποτη ἀπέναντι σ' ἄτι.

· Ήρθα μὲ τὸνειρε τοῦ νοῦ καὶ τὴ λαγυτάρχ τῆς καρδιῶς
Νὰ σκύψω πρές τὰ ἀρέπιο καὶ τάχριχνο μνημονίου,
Καὶ ν' ἀνατρέπω τὸ ρυθμό, τὸ μάγα τὸ ρυθμό,
Ποὺ ἄλλοτε ἔδω μέσ' στὴ ζωὴ γριεύεται, ἡ Τρομαδούσα!

ΑΠΑΡΝΗΤΗΣ

Τῆς Βρετανίας θνετεύομει τοὺς ἀφροδιτηούς γιαλούς,
Σ' ξέρο μνεῖ τὸ ἀπλαντικὸ τὸ κύμα ἀναμετράω,

Μὲ φέρνει δ νοῦς στὸ ειρηνικὸ τὸ Ρήγου τ' ἀγοκούλημα,
Γιὰ τὸν θοριά τὰ τροπικὰ τὰ βράδια ζεκινάω...
Τοῦ κάκου! δ, πι καὶ ἀλάτρεψα βαθειά δὲ μ' ἀποκριθεῖτε
Κι ἀγανάτια σ' δλα δ παρχγωρισμένος στέκω...
Κ' ἐγὼ τ' ἀργαλα τὴν μηρόνησα καὶ ἀπανηγόρητης ἔγινκα
Καὶ νέα χαράκω θνετεύαται καὶ νέες ἀγάπες πλέκω!

ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Πῶς τ' ἀγαπῶ τὰ γαλανά, τ' ἀρρέντιστα παιδι